

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Syg

Citation: Wied, Gustav: "Syg", i Wied, Gustav: *Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied03tom-shoot-workid54824/facsimile.pdf> (tilgået 24. januar 2022)

Anvendt udgave: Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

S Y G

Jeg listede mig frem langs Skrænten henne ved Sognefoged Søren Poulsens Gaard, stak Hovedet ud mellem Buskene og kiggede.

Jo, der sad han!

Det var nu den fjerde Dag, jeg havde set ham sidde paa den store Sten tæt ved Aamundingen og stirre ud over Fjorden. Han sad med Benene krummet op under sig, med Albuerne støttet paa Knæene og med Hænderne under Hagen.

Jeg traadte frem af mit Skjul og sparkede samtidig til nogle løse Smaasten for at vække hans Opmærksomhed.

Stenene hoppede hen ad Strandbredden og plumpede i Vandet. Men Manden hørte det ikke.

Saa gik jeg hen til ham, helt hen til Stenen, hvorpaa han sad.

— De sidder nok og nyder Udsigten? sagde jeg.

Han vendte langsomt Ansigtet om mod mig, storøjet og vaagnende, som om han blev vækket af en Drøm.

— Ja—a, sagde han, og nikkede — jeg sidder og nyder Udsigten!

I samme Øjeblik, han vendte sig om, gik der en Gysen igennem mig, en Gysen af Uhygge og Medfølelse.

Thi han kunde vel kun være et Par og tyve Aar, men hans Ansigt lignede et Ligs Ansigt: graagult som Voks med Øjnene liggende dybt i deres Huler. Halsen var lang og tynd med Huden siddende stramt om Senerne. Hænderne var magre og hvide med store Knoled, og Laar og Knæ saa' ud inde bag Benklæderne, som bestod de kun af Knoglerne alene.

frækt op i Ansigtet og sagde med et Smil, eller rettere Grin, som blottede alle hans hvide Tænder, der saa' ud, som om de var altfor lange:

— Jeg er kommet her over for at dø, skal jeg sige Dem.

— Naa—aa, forsøgte jeg — her er jo sundt, frisk Luft og — — —

Men nu begyndte han igen at hoste. Han pressede Hænderne mod Tindingerne og gled ned af Stenen ned paa Knæ og blev liggende saaledes, indtil Hosten var ophørt.

Jeg var traadt hen ved Siden af ham og hjalp ham med at rejse sig ved at tage ham med begge Hænder under Armene.

— Tak, stønnede han — Tak! (Han talte anstrengt og afbrudt). Det er vist bedst — — jeg gaar hjem — — og ta'er — — min Mikstur. — — Tak skal De ha'!

— Ønsker De ikke, at jeg skal følge Dem? spurgte jeg.

— Næ Tak! næ Tak! nu er det nok — — overstaet for denne Gang! — — Bor De — — her i Byen? forsøgte han i en konverserende Tone — jeg synes ikke, jeg kender Dem.

— Jeg er her ogsaa kun paa Besøg.

— Naa er De det? — — ja det er jo ogsaa morsomt saadan at komme paa Landet om Sommeren!

— Ja—aa — —

— Hvor er De ellers fra?

— Fra København.

— Saa—aa! det er jeg ogsaa! jeg bor til Leje heroppe hos Sognefogden. — — Bli'er De her længe?

— Ja—aa, et Par Maaneder.

— Naa gør De det? Ja, jeg véd jo ikke, hvort længe jeg bli'er her, sagde han og saa' til Siden.

Saa stod han lidt og trak Vejret dybt, idet han samtidig klemte den venstre krummede Arm fast imod Brystet.

— Farvel! sagde han — ja vi ses vel nok! jeg sidder jo gerne hernede ved Vandet, naar Vejret er til det. — — „Og nyder Udsigten“! føjede han til med et mat Smil.

— Farvel! sagde jeg og rakte Haanden ud mod ham.

Men han gemte hurtig sin bag Ryggen:

— Nej — — nej, det skal De ikke — — De skal ikke ta' mig i Haanden!

— Hvorfor dog ikke? spurgte jeg — jo vist saa!

Og jeg vedblev at strække Haanden hen mod ham. Og pludselig greb han den og omklamrede den med begge sine magre, hvide, fugtig-kolde Hænder, som om han vilde suge Livskraft og Varme af mine Fingre, der var brune og hede af Sol og Luft.

— Farvel! nikkede han saa, og jeg kunde sé, at han vilde ha' sagt noget mere, men det blev bare til et Smil — et Smil saa haabløst og sitrende graadfyldt, at jeg gerne kunde ha' taget ham paa mine Arme og forsøgt paa at lulle ham til Ro, som man luller til Ro et forskræmt og hjælpeløst Barn.

Saa slap han min Haand og vendte sig bort og gik langsomt ad Gangstien op over Græsmarken op mod Sognefogdens Gaard.

Jeg stod et Øjeblik og saa' efter ham. Bag mig nynnede Bølgerne deres ensformige og fredelige Melodi, medens Solen hang varm og straalende over Bakker og Korn, og Børnene halvnøgne legede Tagfat ude mellem Stenene paa Pynten.

Men den syge listede langsomt og med bøjet Hovede af Sted langs Stien. Og af og til standsede han og pressede begge Hænder ind mod Brystet.
